

diska § 1 uved. zák. nelze uvažovati o nekalé soutěži, poněvadž se pozastavený výrok nestal v hospodářském styku, jak to řečený předpis předpokládá.

Nejvyšší soud uznal podle žaloby pod I., jinak odvolání nevyhověl.

Důvody:

Podle názoru dovolacího soudu je v pozastaveném jednání žalovaného naplněna již skutková podstata § 1 zákona proti nekalé soutěži. Žalovaný se nemůže dovolávati toho, že byl v oné pozůstalostní věci činný jako soudní komisař, neboť tato jeho funkce v době podání jeho žádosti ze dne 19. listopadu 1936 o ustanovení účtovaných útrat již dávno pominula a k odůvodnění jeho žádosti, aby mu soud přisoudil účtované útraty, které mu vzešly z činnosti jako soudního komisaře, nebylo nikterak potřebí, aby se dotkl činnosti žalobce jako soutěžitele způsobem, který oba nižší soudy považují za závadný. Zmínky žalovaného otom, že prý pozůstalost nebude v dohledné době projednána, protože ji projednává advokát — žalobce —, nebylo k obhájení zájmů žalovaného jako bývalého soudního komisaře vůbec potřebí a ani nebyla v souvislosti s jeho funkcí jako soudního komisaře anebo s jeho hospodářským zájmem, který co do útrat z této činnosti vyplýval pro žalovaného. Proto nelze ho zprostiti odpovědnosti podle zákona proti nekalé soutěži a nezprošťuje ho této odpovědnosti ani to, že se jeho závadný projev, který nelze srovnati s požadavkem dobrých mravů soutěže, stal vůči soudu a nikoliv přímo proti stranám jako zákazníkům, když přece nutno připustiti možnost, že se o něm strany jako účastnice řízení pozůstalostního mohly dověděti a že u nich mohl nepříznivě působiti v neprospěch žalobce jako soutěžitele, neboť je v něm obsažena nepřímá výtká, že žalobce jako advokát úmyslně projednání pozůstalosti protahuje.

Kdyby byl žalovaný dbal požadavků dobrých mravů soutěže, byl by závadný projev ze svého podání vyloučil a mohl tak učiniti bez jakéhokoli nebezpečí, že by tím jeho zájmy jakkoli byly dotčeny. Onen výrok se dotýkal činnosti žalobce jako podnikatele, stal se tedy v hospodářském styku, třebaž k němu došlo za soudního řízení.

Co do uveřejnění rozsudku dovolání nebylo vyhověno, protože dovolací soud má za to, že v souzeném případě hledě na okolnosti, za nichž k projevu došlo, nebylo potřebí onoho opatření podle § 18 zák. proti nekalé soutěži.

Čís. 16853.

Proti rozhodnutí rekursního soudu o nárocích správce konkursní podstaty není dalšího opravného prostředku, ať ono rozhodnutí jest opřeno o hmotné, nebo o formální právo.

(Rozh. ze dne 11. dubna 1938, R I 320/38.)

Proti usnesení konkursního komisaře ze dne 10. prosince 1937, K 6/34-105, jímž byly upraveny nároky správce konkursní podstaty na náhradu hotových vydání a na odměnu částkou 2.029 Kč 10 h, podal konkursní správce advokát Dr. N. rozklad. Konkursní komisař nevyhověl rozkladu a předložil rozklad k rozhodnutí vrchnímu soudu v P. Rekursní soud postoupil rozklad podle § 44 j. n. konkursnímu komisaři k rozhodnutí.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs konkursního správce.

Důvody:

Z rozkladu správce konkursní podstaty, podaného proti usnesení konkursního komisaře ze dne 10. prosince 1937, č. j. K 6/34-105, je zřejmé, že správce konkursní podstaty rozkladem napadal jen výrok konkursního komisaře o nárocích správcových na náhradu hotových vydání, jakož i na odměnu za námahu podle § 80 konk. ř. č. 64/1931 Sb. z. a n.

O uvedených nárocích rozhoduje podle § 127, odst. 2, konk. ř. konkursní komisař, jehož rozhodnutí lze odporovati rekuresem, a rozhodnutí rekursního soudu jest konečné.

Z toho plyne, že další rekurs proti rozhodnutí rekursního soudu o nárocích správce konkursní podstaty není dovolen. To značí, že v té příčině stačí podle zákona dvě stolice, že nejvyšší soud jest tedy vůbec vyloučen z věcného rozhodování o uvedených nárocích správce konkursní podstaty a že není proto povolán věcně rozhodovati o žádném rozhodnutí rekursního soudu, pokud se týká takovýchto nároků správce konkursní podstaty, ať rozhodnutí to jest opřeno o hmotné, nebo o formální právo.

Bylo proto dovolací rekurs podle § 526, odst. 2, c. ř. s. a § 188 konk. ř. odmítnouti.

Čís. 16854.

Jde o nedovolené rozšiřování podnikání úvěrního družstva podle vlád. nař. č. 261/1934 a č. 303/1936 Sb. z. a n., jestliže bylo členství omezené původně na osoby určitého povolání (obchodníky) rozšířeno na všechny přirozené (fysické) osoby.

(Rozh. ze dne 11. dubna 1938, R I 427/38.)

Ve společenstevním rejstříku bylo podle usnesení rejstříkového soudu z 13. února 1931 zapsáno úvěrní společenstvo, jež navrhuje změnu stanov, pod firmou »Ů.«, obchodnické úvěrní družstvo, zapsané společenstvo s omezeným ručením, a zároveň oním usnesením byla schválena a do rejstříku zapsána společenstevní smlouva ze dne 9. prosince 1930 s dodatkem ze dne 6. února 1931. Ve stanovách bylo uve-